

Adam Christensen

The Wind Swallowed My Words

03. 09. – 29. 10. 2022

Galerie hunt kastner s potěšením představuje sólovou výstavu multidisciplinárního dánského umělce Adama Christensena (*1979, Londýn), absolventa Goldsmiths, University of London z roku 2007, jehož praxe zahrnuje textil, video, instalaci a performance, které zprostředkovávají emocionální a fyzické zážitky. Teatrální i běžné okamžiky zapojuje do procítěných a emočně nabitých performancí, v nichž se mísí gender, osobní příběhy, vzpomínky na dětství, rozporné a surové skutečnosti. V interakci s publikem rozvíjí nové lyrické narativy, často akordeonem doprovázeným zpěvem a předčítáním krátkých příběhů nebo anekdot.

Adam Christensen je také členem hudebního projektu Ectopia, který se prezentoval v uměleckých institucích, jako je New Museum for Contemporary Art v New Yorku, ICA v Londýně a Wysing Arts Center poblíž Cambridge. Toto je druhá výstava umělce v Praze, po jeho rezidenci a výstavě v roce 2020 ve Futuře, jež se konala během přísného lockdownu.

Drahý Adame,

dítě spí vedle mě. Ne na dlouho, obávám se, ale doufám, že budu mít ještě dost času na dokončení tohoto dopisu, než se probudí.

Tato výstava je naší třetí spoluprací, je to potřetí, kdy jsem byla svědkem procesu, do značné míry emotivního, který tě přiměje pracovat. Putování po městě, nezbytná setkání, otevřenost vůči všemu, co se ti děje, necháváš si k sobě přiblížit kohokoli a vyčkáváš, co se stane. Většinu času je otázka náhody, dvakrát jsi mi nakonec řekl, že tě někdo okradl, dvakrát ti aspirující zloději vrátili, co ti ukradli, poté, co jste si spolu popovídali. Některé další intimní příběhy znám z tvých písní a textů.

Jindy jsi zase v mém bytě přerušil diskusi u kuchyňského stolu, aby sis sám byt prohlédl, podíval se do každého rohu, dokud jsi nenašel nepořádek, který jsem se pokusila skrýt za zavřenými dveřmi do ložnice. Byly tam shromážděny všechny dětské věci a nepořádek matky, za který se někdy před lidmi stydím. Když jsi otevřel dveře, řekl jsi něco v duchu: „Ach, našel jsem to, přemýšlel jsem, kde to je.“ Znělo to, jako že sis při pohledu na ten domácí chaos ulevil, odhalil jsi bordel, který jsem nedokázala vyřešit. Jako bys to (o mně) věděl.

Když jsme o výstavě na dálku diskutovali před tvým příjezdem, v pozadí byl vždy velký byt, ukazoval jsi mi lidi kolem sebe, smáli jsme se jednomu spolubydlícímu spícímu na gauči, všichni vypadali vyčerpaně z dlouhé noci. Zdá se, že je za tebou vždy živé pozadí. Vypadá to, že kolem tebe žije sto příběhů.

V textu, který jsi mi poslal pro pozvánku na výstavu, popisuješ situaci, kdy sis přijel vyzvednout své věci do domu, který se snažíš opustit. Snažíš se po sobě uklidit, ale nakonec postupně vytváříš větší nepořádek. A když konečně odejdeš, uvědomíš si, žeš' té věci, od které jsi utíkal, neunikl. Venku čelíš něčemu, co se zdá být mrtvolou milostného příběhu. Povídal jsi mi o době, kdy jsi změnil byt,

o strašidelných domech v Londýně, místních duchařských příbězích, které tě inspirovaly k vytvoření této výstavy.

Naše poslední společná výstava se otevřela v Praze v průběhu přísného lockdownu. Byl jsi tady asi měsíc, společně jsme nakupovali látky a mluvili o potížích překonat sklíčenost tohoto období. Byla jsem vyčerpaná nekonečnou a nepovšimnutelnou / nepovšimnutou prací v galerii, kterou jsem tehdy vedla. Snažili jsme se plnit své závazky a instalovat nové výstavy ve stále stejně pravidelném tempu, ale bez fyzické přítomnosti umělců. Dodržovali jsme pokyny, protokoly a nalézali kompromisy, měnili se scénáře podle vývoje konverzace v emailech, snažili jsme se přenést do galerie diskusi, která se odehrávala online. Práce, která zdánlivě ztratila svou podstatu, protože výstavy navštívila pouze hrstka pozvaných hostů a kolegů.

Tehdy jsi byl hluboce a vážně zarmoucen nedávnou tragédií v rodině, ztrátou své druhé matky Lise. Výstava a performance, kterou jsme vytvořili pro tucet našich spolupracovníků, se týkaly těchto událostí, filmový projekt – ve kterém jsi poté pokračoval - zahrnoval vzpomínky na tvé dětství. Vystavili jsme kresby, které jsi našel ve domě své rodiny. Naše první společná výstava byla opředena nepřítomností, no, asi dává smysl, že výstava, kterou dnes zahajujeme, je o duších.

Dítě se brzy zbudí. Až se probudí, budu muset vyzvednout svého syna ze školy a poběžím do galerie vše připravit. Výstava začne dnes tvou performancí. Budeš mít na sobě kostýmy, které jste společně s Jordanem poslední dva týdny vytvářeli. V průběhu výstavy, skoro dva měsíce po vernisáži, budou kostýmy ležet na podlaze galerie nebo nedbale viset na obrazovce, budou se snažit tě napodobit.

Tento dopis není kurátorským textem, je vyznáním. Je to vyznání nejspíše adresované tobě, ale hlavně také návštěvníkům, kteří uvidí tvou výstavu po performanci, po tom, co opustíš prostor a zanecháš zde relikvie divákům k prohlédnutí, aby se dověděli o okolnostech, stovce příběhů a o mých pocitech. Takže doufám, že to vše alespoň trochu pod svou kůží také ucítí.

Dítě se probudilo, musím jít, uvidíme se na vernisáži.

Mám tě ráda

Caroline

Rádi bychom poděkovali Ministerstvu kultury České republiky a Magistrátu hl. města Prahy za dlouhodobou podporu našeho programu.